

се, разгърна всички завеси, надникна въ приемната. Следъ това седна върху кожитѣ и възглавницитѣ на земята, повика княза при себе си и каза:

— Ела. Ще ти разкажа това, което отдавна съмъ замислила.

Иваница слуша и не вѣрва. Примка, примка е това! Лукаво е ромейското приятелство, измама е обичѣта на хетеритѣ. Не трѣбва никому да вѣрвашъ, Иваница!

Но радостѣта и пламенната надежда надделяватъ. Все едно. И безъ това трѣбваше да се тури нѣкакъвъ край на тази безкрайна мъка. Или ще избѣга — или ще го убиятъ. Повече не може да се чака.

— Ефросина, ако е вѣрно това, което говоришъ — никога нѣма да може да ти се отплатя...

Страхливо и нѣжно поглади коситѣ, ржцетѣ ѝ.

— Кога? Кога ще може да стане?

— Колко бързашъ! — шепне тя. — Колко бързашъ да избѣгашъ отъ мене... Толкова ли не можешъ да ме гледашъ?

Иваница въздъхна нетърпеливо.

— Не се сърди, Ефросина. Заклевамъ се въ Свети Димитъръ и Свети Георги, че не обичамъ никоя друга жена. Докато съмъ живъ ще те помня. Но родината ми има нужда сега отъ мене.

И взорѣтъ му припламва отъ приливъ на буйна радостъ. Той се изправя бледенъ и развълнуванъ. Бавно слага ржцетѣ си на раменетѣ ѝ.

— Кажи кога?

Хетерата въздъхна дълбоко. Тѣй уморено бѣ сърдцето ѝ отъ безпѣтство и морни разгули, тѣй жадно за чиста, искрена обичъ...

— Нали ще ме помнишъ и обичашъ?

— Да. Кажи кога?

— Ще носишъ ли винаги прѣстена ми?

— Да. Кажи...

Тя ласкаво облѣга глава на рамото му.

— Въ сѣбота. Тогава Адрианъ ще бѣде въ Силиври. Да не забравишъ за Теофила? Значи, въ сѣбота... Ху-